

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjüstenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjüstenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 251
Març
abril
2004

*Pessebre de la SEAS del 2003 col·locat
al cim del Boumort (2.077 m).
Foto de Jordi de la Riva.*

CICLE SOBRE LA MASIA

19 març — Conferència «Les masies de Sant Just», per Daniel Cardona, a les 20.30 h. a la SEAS

21 març — Excursió a les masies del Vidranès. De Vidrà a Milany i Santa Maria de Besora (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

16 abril — Conferència «Els diferents tipus de masia», per Joan Curós, a les 20.30 h. a la SEAS

18 abril — Excursió a les masies del Solsonès. D'Olius a Lladurs, amb sortida del Parador a les 7 h.

14 maig — Conferència «Noves funcions de la masia. El turisme rural», per Josefina Roma, a les 20.30 h. a la SEAS

16 maig — Excursió a les masies de la Garrotxa. De la masia del Noguer de Segueró a Nostra Senyora del Mont, amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

7 març — Excursió al Pont de l'Arcada i Olesa de Bonesvalls (Ordal). Informació al tel. 93 371 51 98.

21 març — Excursió a Riells del Montseny (Selva). Informació al tel. 93 371 51 98.

4 abril — Excursió a Montserrat (Bages). Informació al tel. 93 371 51 98.

16 maig — Excursió al Pujol de la Mata (serra de l'Obac). Informació al tel. 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

13 març — Excursió amb raquetes al Puig Peric (Capcir)

16, 17 i 18 abril — Excursió al Midi d'Ossau (Pirineu francès).

14, 15 i 16 maig — Excursió al Comapedrosa (Andorra).

18, 19 i 20 maig — Excursió a la Forcanada (Val d'Aran).

XXX MARXA DE REGULARITAT

9 maig — Marxa de Regularitat de la SEAS a Collserola (Baix Llobregat).

A FAVOR DEL LLIURE I RESPONSABLE ACCÉS A LA MUNTANYA

Ja fa uns quants mesos que el món excursionista català està revolucionat a causa d'una sèrie de mesures legals que s'estan prenent tant a nivell estatal com al nostre propi país.

Els canvis en l'impost de societats afecta seriosament les entitats excursionistes perquè arriba a equiparar-les a qualsevol altre tipus d'empresa, oblidant que la immensa majoria d'elles no tenim res a veure amb les empreses privades d'esports d'aventura i negocis muntats a l'entorn de la natura. Les entitats excursionistes responem a col·lectius de gent practicant de l'excursionisme i de l'alpinisme en el seu sentit més ampli, però sempre sota una perspectiva modesta i altruista on no hi caben gaire filigranes econòmiques, perquè qualsevol imposició de control i fiscalització desmesurada pot dur-nos a una situació insostenible.

Per altra banda, les mesures que va prendre la Generalitat durant el 2003 regulant la pràctica de les activitats a la muntanya van indignar tot el món excursionista sense excepció, encapçalant la pròpia Federació les discrepàncies sobre la regulació de les activitats al Parc Nacional d'Aigües Tortes o la Llei

sobre pràctiques físicoesportives en el Medi Natural. S'ha legislat pensant només en la florida dels nous centres privats i en els propis creats a l'entorn dels departaments governamentals, i això sense tenir en compte el bagatge històric de respecte i coneixement de la natura que tenim els modestos centres excursionistes. Se'ns exigeixen titulacions i monitoratges, que no són fàcilment al nostre abast, basant-se en una suposada necessitat de seguretat en el medi. I el pitjor de tot és que, fins ara, no s'ha tingut en compte l'opinió de la pròpia Federació per trobar camins de sortida que no hipotequin més els modestos centres excursionistes.

Al gener, la mateixa Vegueria del Baix Llobregat, la qual aglutina totes les entitats excursionistes de la comarca, ha subscrit un manifest de condemna d'aquestes mesures que darrerament s'han pres, demanant als responsables institucionals que escoltin el col·lectiu excursionista i legislin pensant en ell sense condemnar-lo a un futur incert.

S'ha iniciat un nou període legislatiu a Catalunya però les nostres reivindicacions continuen dempeus. Som un col·lectiu que ha fet molt pel nostre país i per la nostra muntanya, i això cal no oblidar-ho.

EL PESSEBRE AL CAP DE BOUMORT

Isidor Cònsul

Una soca nuosa crema amb flama tranquil·la a la llar del refugi de Cuberes i omple la sala amb calideses de postal. Són quarts de vuit del vespre, però, fóra, la nit és una gola de llop en harmonia amb un calendari que marca el darrer dissabte de novembre. Fa una estona que hem arribat del cap de Boumort i els més primerencs s'han dutxat, han mudat muda i camisa i ara fan temps, esperant el sopar, amb el rau rau d'una gana esmolada per tot un dia de caminar. Ma germana entreté l'estona netejant el trauc del séc de la cama —una taca de sang negra i la precisa rodanxa d'un blau— que m'he fet baixant, quan he caigut al darrer tram de la canal. Era boca de fosc, dúiem els frontals encesos, però a estones no acabàvem de veure clar on posàvem els peus. Indolent, l'aire del refugi respira una distensió llangorosa pel mateix cansament: uns parlen de política i de l'estel fulgurant de Carod-Rovira, altres romanegen jugant al dominó i no falta qui ha començat a pesar figues en un balancí davant del foc fins adormir-se com la soca que crema lenta, amb flama poruga de constant tenacitat, i que, a més de donar escalf, eixuga les

dues dotzenes de botes que hem posat en semicercle al davant, xopes de xafar neu tot el sant dia.

Ahir va nevar, però avui el dia ha estat net i lluminós. Cap a quarts d'onze del matí hem començat a pujar la canal del barranc de la Tosquella fins arribar, més o menys una hora després, al prat d'Orient i trobar-nos, sortint del bosc, amb la sorpresa d'un espectacle contundent: l'espai obert de l'altiplà era una vànova de neu que ho cobria tot d'una blancor que feia mal als ulls; una capa de deu centímetres de gruix, potser quinze, vestia l'esplanada amb un mantell immaculat que allisava les aspreses del paisatge, l'igualava i li donava un toc de virginitat, només tocada, molt de tant en tant, pels fils de petjades discretes i uniformes, cérvols, llebres o senglars, que se'ns havien avançat de matinada. A la tarda, però, quan tornàvem, el sol havia fet molta via i s'ho havia begut quasi tot: el mateix desglaç embrutava la blancor d'ermí i deixava un camí de xip-xap cada cop més enfangat i trist.

El matí s'ha captintut lluminós, els caramells degotaven des de les branques dels pins i, a tocar del prat d'Orient, hem marxat per una pista forestal que serpeja prop d'una hora fins al coll del prat Muntaner, base per enfil·lar-se a Boumort. Anàvem divuit de colla, se'ns ha fet més tard

*Al cim del
Boumort, amb el
pessebre de la
SEAS. Foto de
Jaume Franco*

que no comptàvem i, a prat Muntaner, ens hem dividit en tres terços: els que han decidit que ja en tenien prou i se n'han tornat al refugi; els que havien de garantir la feina que ens ha dut fins aquí, posar el pessebre, i els que hem assajat d'arribar dalt a un ritme més tranquil que no pas els que ja havien sortit afuats Boumort amunt. Els del meu terç l'hem emprés pel costat est, enfilant una canal dreta com un fus, on, sigui per l'esforç suplementari de la neu, per l'iva d'un coster massa relliscós o perquè duia un grapat de setmanes de desentrenament, hi he tret el fetge per la boca: una d'aquestes rampes que et tomben i amb el desavantatge, a més, d'anar curts de temps, d'haver de pujar amb neguit i sota el mandat de la consigna que calia ser al cap de Boumort abans de les tres de la tarda si no volíem tenir problemes de llum a la tornada.

Però ja se sap que també el purgatori és finit i, tard o d'hora, totes

les canals acaben quan s'arriba al cap de munt. A la tossa de Boumort, quan ets dalt, el camí planeja una mitja hora més entre boscos, matoll i pedram, fins que tot d'una arribes a un bony pelat, un turó de no res, sense majestat ni grandesa, envoltat per mitja paret de pedres que l'assenyala com a cap de la serra (2.077 m). Un cim pla, només una mica de gep i prou, sense altra gràcia que saber que et trobes al punt més alt, a l'indret potser més despoblat del Pirineu català i al cor d'una reserva de fauna on, l'any 1991, contra natura, van introduir-hi ramats de cérvols que ara hi campen a lloure, senyors i majors de l'indret. A les parets del refugi hi pengen cornamentes d'aquests ases banyuts, com els anomena Pep Coll, i, quan n'és el temps, el casinyot de Cuberes s'omple de naturistes que vénen a sentir el bram dels cérvols durant els dies que van calents i busquen parella.

Hem arribat a aquest cim de joguina que el primer grup feia estona que hi era: hi havia deixat el pessebre i l'havia assegurat amb els ets i uts que fan al cas perquè l'enderga aguantant amb dignitat els embats de l'hivern. S'han fet les fotos de rigor, hem menjat una mica de nyoca, xocolata, quatre galetes i una taronja, i avall s'ha dit que aviat es farà fosc. Hem evitat la canal del fus i hem donat mig tomb al morrot per la banda de llevant a cavall d'una ruta més planera i agradable fins al collet de prat Muntaner. Després, pel camí que enfila cap al prat d'Orient, mentre la tarda anava caient en agonia, se m'ha fet clara la idea que Boumort no és altra cosa que un enorme pedrot, un altiplà de frontera entre el Pallars Jussà i l'Alt Urgell falcat per dos marges naturals, el llençol que en diuen roc de Pessonada, d'un costat, i la paret on hi ha el canalot que hem envestit de pujada, de l'altre. Un altiplà allargassat que remunta fins una mica més dels dos mil metres i que, un altre dia, m'agradaria poder envestir per l'altra banda, per la geografia familiar de Pep Coll. Es tracta de plantar-se davant al roc de Pessonada i tirar pel corriol de la Plana fins a l'ermita romànica. Allí un s'ha d'embranchar per la drecera de l'Escalirot que puja a la carena i per on, temps era temps, el besavi Coll baixava carregat amb un sac de trumfes de la boïga que menava dalt

del penyal. Explica el bonàs d'en Pep que, quan surts a la carena, els horitzons s'eixamplen generosos: guaites a ponent i veus la mola del Turbó darrere la serra blavosa de Sant Gervàs; et gires al nord i tens l'esquerda de Collegats; cap al sud, la Conca de Dalt; ullant per l'est, carena enllà, el camí cap a Rocalta (1500 m.) i, pel prat dels Coms, rostos amunt, pots anar pujant fins a la gepa pelada del cim que és el cap de Boumort. Diu que, des de Pessonada, hi va en quatre hores; però en Pep és una llebre de poc pes i molta empenya, no deu fer gaire més d'un quintar i va lleuger com els cérvols que poblen l'encontrada. Si mai hi vaig, n'hi hauré de posar cinc pel cap baix, d'hores. O sis, si bado massa per les trinxeres que hi ha, ara colgades per la malesa, des de 1938. A Rocalta s'hi van fer forts els nacionals i no gaire enllà, al serrat del Picofred, hi havia la línia republicana. I es diu que els pobres soldats, d'un i altre bàndol, en comptes de fer-se malbé a trets, s'explicaven acudits i s'intercanviaven tabac, potser perquè es devien veure tots plegats molt a prop del cel.

Criden a sopar, s'acaben jocs i tertúlia, es desvetlla l'adormit i ens entaulem afamats i contents. Encara no sabem, il·lusos de nosaltres, que es tracta d'un sopar incert i que les menges, ara saboroses, són una trampa amb seqüeles intestinals que ens les faran, demà, maleir.

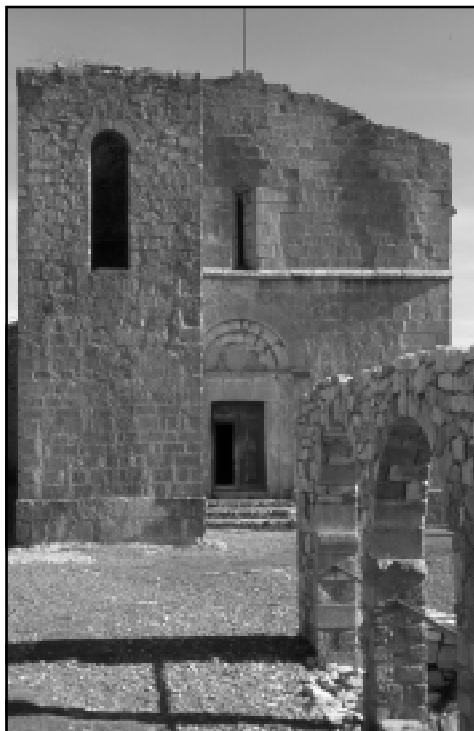
SERRA DE LA MARE DE DÉU DEL MONT

Ferran de la Fuente

El poble de Beuda, al nord de Besalú i al sud de la Muntanya del Mont, és molt interessant per la gran proliferació d'esglésies romàniques, castells i masies que s'hi troben. Hem pensat que és un bon lloc per fer un recorregut i conèixer les seves rodalies.

D'anar amb cotxe, podríem deixar-lo bé al peu del camí que puja a la Roca Pastora, en un replà a l'esquerra de la carretera que va des de Beuda a Segueró, a un quilòmetre escàs de Beuda, bé per les rodalies de can Xicot, prop de Segueró, en una cruïlla d'on surten la pista asfaltada que puja al Mont, la pista que porta a la pairalia del Noguer de Segueró i la carretera del propi Segueró i Maïà de Montcal, o bé en algun punt equidistant entre el camí a Roca Pastora i Segueró per tal de no haver de fer d'una tirada els tres quilòmetres que hi pot haver entre aquests dos punts.

Per començar a caminar hem escollit el llogarret de Segueró, agregat a Beuda, amb l'església romànica de Santa Maria. Situat a la plaça entre l'església i la rectoria — amb el núm.1 a la porta— prendrem el corriol que surt entre la rectoria i

*Santuari de la Mare de Déu del Mont.
Foto de Jordi Gironès*

la paret dels horts de la gran pairalia del Noguer de Segueró, un dels més coneguts dels grans masos catalans. Diu una parèmia que apareix en molts llibres: "Si voleu saber qui són/ els més rics d'aquesta terra:/ el Noguer de Segueró,/ el Sobirà de Santa Creu/ i l'Espona de Saderra". Pel Lluçanès, el Sobirà de Santa Creu és substituït pel Vilar de Sant Boi.

Continuarem el recorregut arribant en pocs minuts a can Campmol. Al creuar la pista asfaltada

que puja al Mont, enfront d'un xiprer apareix un corriol que s'enfila entremig del bosc. Vint minuts després arribarem a una cruïlla de camins i, a mà dreta, al Pedró de Sant Macià. Prendrem la pista que s'encara al nord i als pocs metres agafarem el corriol que surt a l'esquerra. Unes marques de pintura blanca en forma de fletxa ens ajudaran a resseguir el camí que ara discorre dins d'una gran pineda.

Trobarem un camí a la dreta que va al Casot de Falgars en 30 minuts. El maquí Quico Sabater, l'any 1959, va tenir aquí la primera topada amb la Guardia Civil.

Camí amunt la pineda deixa lloc a l'alzinar. Trobarem una fita del 1859 amb les inicials N a un costat i F a l'altre, inicials de Noguer i Falgars. Som al pedró de Sant Miquel. A uns metres hi ha un gran pi i al seu costat surt un camí que baixa al Casot. Més amunt trobarem una altra fita semblant a l'anterior i poc després arribarem a la carretera asfaltada, on trobarem l'alzina Reclamadora.

La carretera ve de Cabanelles i puja al Santuari de la Mare de Déu del Mont. Carretera avall, surt, a la dreta, el trencall que baixa a Segueró, Maià de Montcal i Beuda. Continuarem carretera amunt a l'esquerra.

Als vint minuts, en un revolt de la carretera, surt a la dreta la pista de can Falgars. Hi ha una placa que prohibeix el pas de vehicles.

La vegetació dóna un gran canvi

i apareixen grans roures i alzines. Cinc minuts després arribarem al gran mas de Falgars, casa forta datada al segle XIII. Prop de la casa hi ha una capella, poc més endavant la Font de Falgars i més enllà l'Alzina de la Santíssima Trinitat, a la dreta, dita així per les tres grans branques que té.

Als quinze minuts arribarem als camps del Bac, passats els quals cent metres més amunt, trobarem un corriol a la dreta que s'enfila vessant amunt. Aquest camí puja per l'obaga de la serra del Mont entre un bosc de pi roig i alguns roures i faigs, entre ells el Faig Gros i el Roure de la Sort, molt malmès.

Més endavant el camí fa alguna ziga-zaga i apareix per l'esquerra el camí que puja des de Beuda i Sous. A continuació trobarem el trencall que ve del coll de Joncanat i ja som sota mateix del Santuari del Mont (1115 m). Haurem trigat des de Segueró 2,10 hores.

El Santuari de la Mare de Déu del Mont és d'estil romànic tardà. La imatge era venerada almenys des del 1222 i l'abat Bernat féu construir el santuari entre el 1311 i el 1318 amb carreus ben tallats.

Baixarem pel mateix camí de la pujada fins al trencall a Falgars que deixarem, baixant per la dreta a Beuda. Als 12 minuts arribarem a la carretera per la qual baixarem uns 50 metres. A l'esquerra trobarem de nou el corriol de baixada i cins minuts

després el collet de Les Sorreres. Baixarem a l'esquerra per un lloc inclinat en el qual l'aigua de pluja ha format uns solcs profunds. Som a l'indret de Xaragasters.

Als 10 minuts, des del collet, arribarem de nou a la carretera i de seguit al monestir de Sant Llorenç de Sous, conegut a l'edat mitjana com Sant Llorenç del Mont, els orígens del qual són del segle IX. Al segle XV començà la seva decadència i s'extingí a final del XVI. És de planta basilical amb tres naus. La porta s'obre a la façana de ponent i és molt senzilla, amb un simple arc dovellat. No té voltes però el que resta té bon aspecte i està consolidat. Té un claustre molt malmès i en el que va ser la sala capitular hi ha una església petita habilitada en el segle XIX.

De nou a la carretera, als 10 minuts trobarem a l'esquerra la font de Roca Pastora i sota del cingle, a la dreta, l'anomenat Corral de l'Abat. Poc més avall trobarem, a la dreta, el corriol que baixa a Beuda. En tretze minuts més arribarem al lloc anomenat Salve Regina. Aquí els romeus que pujaven al santuari del Mont cantaven la Salve. Deu minuts després trobarem una antiga carbonera i poc després Les Envistes, lloc obert cap a Beuda. Dotze minuts més i passarem pel costat de la font de Ca n'Oliveres. Bifurcació poc després. El camí de l'esquerra porta a Ca n'Oliveres. Continuarem per la dreta i poc després a l'esquerra en

una nova bifurcació. Uns minuts després arribarem al pla del Bosc i carretera asfaltada de Beuda a Segueró. En deu minuts més serem a Beuda

Si el cotxe ha quedat a Segueró, haurem de fer, cap a l'esquerra, els quasi tres quilometres des del Pla del Bosc a Segueró. Una altra alternativa, potser no tan atractiva, seria baixar per la carretera des de Sous a l'Alzina Reclamadora i desfer el camí d'anada fins a Segueró. Això suposaria ben bé una hora de carretera.

HORARIS

Temps parcials i acumulats:

Segueró - Alzina Reclamadora:
0.55 h.

Alzina - Falgars:
0.25 - 1.20 h.

Falgars - Santuari del Mont:
0.50 - 2.10 h.

Santuari del Mont - Monestir de
Sous:

0.30 - 2.40 h.

Monestir - Ca n'Oliveres:
0.49 - 3.29 h.

Ca n'Oliveres - Beuda:
0.14 - 3.43 h.

Ca n'Oliveres - Segueró:
0.43 - 4.12 h.

EXCURSIÓ AL BALLIBIERNÀ

Elisa Linares

El 27 de juny vam quedar el grup del Cicle d'Alta Muntanya per a Joves a dos quarts de deu al parador. Em va estranyar que en una sortida de la SEAS quedéssim tan tard, acostumada com estic a sortir a quarts de set. Tothom va ser molt puntual i al cap d'un quart d'hora ja sortíem els dos cotxes de Sant Just en direcció al Pirineu aragonès.

A mig camí vam fer una paradeta a Belcaire per esmorzar una mica, al bar on anem sempre quan sortim d'excursió, que està bé perquè ens deixen menjar els nostres entrepans i tot. A quarts de dues vam dinar a Vilaller i tot seguit vam enfilem cap a

la vall del riu Llauset que ens va sorprendre molt pel canvi en el paisatge. Es notava que era una zona molt humida i amb una vegetació que em recordava força al País Basc. Era preciós. En un revolt de la carretera hi havia un túnel molt antic custodiat per un enorme serac de gel, ens hi vam endinsar i a l'altra banda del fosc túnel vam començar la nostra excursió. Aquella tarda només vam pretendre d'arribar a la base del Ballibierna per poder-lo fer l'endemà. Tot i que dúiem tendes, vam trobar una cabana de pastors que estava prou bé per dormir-hi i ens hi vam quedar. Hi cabíem de sobres, però a la Laia, a la Maria i a la Núria els feia il·lusió muntar la tenda. La tarda, però, encara no havia acabat i, després de fer una volta pels voltants

*Al cim del
Ballibierna.
Foto de Felip
Linares*

veient moltíssimes marmotes, vam passar l'estona jugant a cartes i menjant fruit-secs del Ferran. Cap al vespre va arribar un guarda forestal aragonès, que ens va dir que no es podia acampar. En un principi semblava un noi molt estirat, però després es va quedar xerrant amb nosaltres i ens va dir que no calia que desplantéssim la tenda. Feia fred i vam sopar d'hora i ens en vam anar a dormir.

El despertador va sonar a un quart de set, i no ens va costar gaire llevar-nos i recollir-ho tot perquè teníem ganes de començar l'excursió. A les set i vint ja fèiem via per una zona força humida amb rierols del desglaç per tot arreu. Vam parar al llac gelat a fer un mos i recuperar forces. A partir d'allà el camí s'enfilava per una tartera de pedra trencadissa. Cap a les onze vam arribar a la falsa punta, des d'on s'apreciava que encara ens faltava l'últim esforç per arribar al cim. Des de dalt del Ballibierna, 3.056 m, podíem veure un panorama molt detallat dels Pirineus, podíem apreciar l'Aneto i les Maladetes, entre d'altres.

Una grimpada de més i vam arribar a la Tuca de Culebres. Hi havia un pas difícil abans d'arribar-hi, tots n'havíem sentit a parlar del pas de cavall, però no va ser fins que hi vam arribar que vam veure com era. No semblava extremadament difícil, però ja que havíem carregat

la corda amunt i avall vam voler fer-la servir. El Felip la va lligar a una i altra banda del pas i nosaltres vam començar a passar un per un. Realment la corda feia més nosa que servei, però et donava certa seguretat. A les dotze ja érem a la Tuca de Culebres i ens vam fer alguna foto.

Després tot era una baixada de tartera trencada fins al coll i després continuava baixant una llenca de neu molt gran. Baixant per la neu vaig acabar confiant-me massa i sense adonar-me'n vaig començar a agafar velocitat i després no em podia frenar. El cop a la cama amb un roc va ser important, però per sort el Daniel portava la farmaciola com sempre. Vam seguir baixant i ja començaven els prats i els rierols i a l'altra banda de la vall vèiem el camí que havíem fet el dia anterior fins a la cabana. Vam seguir baixant i cap a dos quarts de tres ja érem als cotxes. Vam anar a dinar i després amb els cotxes cap a Sant Just.

La veritat és que personalment la sortida anterior, la de la punta Alta, per mi havia estat molt dura, pel fet d'anar per una tartera de pedres tan grans que s'havien d'anar saltant i vaig arribar molt destrossada, per això em feia por que en aquesta sortida no pogués aguantar el ritme, però la veritat és que no tenia res a veure, va ser una sortida molt divertida i en guardo un molt bon record. Espero poder anar a la següent sortida al Medacorba d'Andorra.

ASSEMBLEA DE LA SEAS. SOM UNA ENTITAT OBERTA

Agustí Revilla

El dia 7 de febrer d'enguany es va celebrar l'Assemblea General de la SEAS. Al llarg de dues hores i mitja els membres de la Junta i els 44 socis assistents van anar desgranant els set punts de l'ordre del dia. No és el motiu d'aquest article comentar el desenvolupament de cada punt, sinó fer palès el caràcter obert de l'entitat i el lligam amb el seu entorn.

La SEAS i l'Ateneu. La Secció Excursionista de l'Ateneu de Sant Just és una secció de l'Ateneu; tanmateix aquesta afirmació tan òbvia es tradueix en una realitat més complexa: no tots els socis de la SEAS són socis de l'Ateneu. Hi ha una voluntat per part de la Junta i de l'Assemblea de fer pedagogia perquè tots els socis coneguin com contribueix la secció a la casa mare, i que assumeixin la conveniència de fer-se socis de l'Ateneu.

La SEAS i l'Ajuntament. La nostra entitat participa i col·labora als Consells de Cultura i de Medi Ambient. La SEAS rep una subvenció de l'Ajuntament que ens ajuda a organitzar activitats, publicar el nostre Butlletí bimensual, i editar

llibres sobre algun cicle temàtic de les conferències que organitza la secció. Les fotografies presentades al nostre Concurs Fotogràfic són exposades durant uns quinze dies a la casa de cultura de can Ginestar.

La SEAS i el poble de Sant Just. Hem organitzat vuit caminades populars per la muntanya del nostre poble amb una acceptació que augmenta any rere any: a la vuitena es van apuntar 460 participants. Des de fa quatre anys al mes de juliol programem una excursió d'alta muntanya de dos dies al Pirineu oberta al poble, a la qual assisteixen una vintena de ciutadans. La SEAS està adherida a la Plataforma de Defensa de la Vall de Sant Just que té com a finalitat frenar la voracitat de la construcció immobiliària a la vall i vetllar pel manteniment de l'ecologia a la zona de muntanya del poble i del Parc de Collserola; la SEAS anima els seus socis que participin en les reunions, activitats i manifestacions que organitzi la Plataforma. Amb el Centre d'Estudis Santjustencs hem organitzat un Curs d'Història de Catalunya en el qual han participat 27 persones.

La SEAS i la comarca. Un membre de la junta de la SEAS assisteix a les reunions mensuals de la Vegueria, que és una entitat on

estan integrats vint-i-tres centres excursionistes del Baix Llobregat; s'hi tracten temes relacionats amb l'excursionisme com ara aspectes legals, camins, relacions amb la FEEC, relacions amb la Generalitat, entre d'altres. Recentment s'ha obert, marcat i senyalitzat un sender de petit recorregut (ratlles blanques i grogues) PR-C-164 Collserola des de Sant Just la inauguració del qual s'anunciarà properament. La SEAS és també membre consultiu del Consorci de Collserola i un company de la junta de la SEAS hi participa; el Consorci accepta les nostres aportacions, però, llàstima, gairebé no ens consulta mai.

La SEAS i Les Rutes del Palau Robert. El Palau Robert (Centre d'Informació de Catalunya) i la FEEC han elaborat el programa Rutes Guiades 2004 en el qual participa la SEAS i el dia 28 de novembre la nostra Secció farà de guia en l'itinerari "De Sant Just a Santa Creu d'Olorda", passant per la Penya del Moro on està instal·lada la nostra Rosa dels Vents.

La SEAS i Mountain Wilderness. Aquesta és una entitat amb projecció mundial preocupada per la degradació de certes zones d'alta muntanya; el president de la delegació de Catalunya va ser al nostre local presentant l'entitat en un acte on es va projectar el documental

"Free K2". La SEAS n'és sòcia.

La SEAS a internet. La nostra pàgina web s'actualitza mensualment i és visitada pels socis i per cibernautes de tot el món.

La SEAS i el jovent. El desig permanent de l'entitat per atraure els joves ens va dur a crear una comissió de socis que connectessin amb grups juvenils del poble. Aquesta comissió ha mantingut diverses reunions amb ells oferint-los les màximes facilitats, però la seva participació ha estat pobra i la comissió s'ha dissolt. La SEAS presenta una piràmide d'edats on la barra més alta la conformen els socis que tenen entre 46 i 55 anys i el nombre de socis infantils és de tres.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 13 de gener de 2004

—S'informa de les gestions que s'estan realitzant sobre la possibilitat de muntar un "boulder" al nostre local.

—Motivat per la major rigidesa oficial sobre els nivells de cobertura de la responsabilitat civil de les entitats excursionistes, s'informa que la nostra Secció està ben coberta per la pòlissa actual de l'Ateneu subscrita amb l'empresa Cafide de Sant Just.

—Joan Gómez informa de la constitució de l'Escola de Formació del Baix Llobregat, depenent de la

Vegueria. Considerem que aquesta escola és de gran interès per les entitats excursionistes de la comarca.

—Es recorda la participació de la SEAS als consells locals de Cultura i de Medi Ambient, dels quals s'informa puntualment a les reunions de la Junta.

—Es dóna a conèixer el Manifest de la Vegueria del Baix Llobregat contra l'actual rigidesa en les noves normatives establertes durant el 2003 per l'Estat i la pròpia Generalitat, les quals condicionen negativament el funcionament de les entitats excursionistes. La SEAS també s'hi ha adherit.

—Jordi Gironès informa de la bona assistència que hi ha hagut durant el darrer any a les excursions del cicle temàtic la qual cosa fa que hi hagi hagut un benefici de 639 euros en el cost de l'autocar.

—S'ha fet una anàlisi final de les reunions i contactes mantinguts amb els joves i es constata que el resultat no ha estat gaire reeixit malgrat el desig de mantenir la bona disposició per al futur. De tot plegat s'informarà detalladament a la propera Assemblea General.

—S'informa que ja han estat muntats els pals indicadors del PR-C 164 que recorre Collserola des de Sant Just i que duu indicat el nom de la nostra Secció a cadascun dels pals. Malgrat tot es constata que ha estat muntat sense el coneixement previ de la SEAS i de l'Ajuntament.

Reunió del 13 de gener de 2004

—S'acorda acceptar la tramesa, juntament amb la resta de la nostra informació mensual als socis, d'un full informatiu del Cor "Lo Pom de Flors" dirigit a aconseguir augmentar el seu nombre de cantaires.

—La major part de la reunió és destinada a preparar l'Assemblea General Ordinària del proper 7 de febrer, en la qual destaca la proposta d'augment de quotes dels socis d'acord amb l'IPC i l'establiment de la quota de participació de la SEAS a l'Ateneu que serà de 2.620 euros, revisable anualment.

—Es decideix efectuar ja la compra del projector, la qual cosa permetrà atendre des d'aquest mateix mes les demandes que sorgeixen a cada conferència.

NOVES QUOTES

Les noves quotes han quedat establertes així a partir del 2004 per acord pres a l'Assemblea Ordinària del 7 de febrer :

Soci de l'Ateneu i de la SEAS	10,30
Soci protector:	32,00
Jubilat Protector:	16,00
Jubilat de l'Ateneu/SEAS	5,20
Infantils	9,10

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 251

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Pessebre de la SEAS 2003 al cim del Boumort. Fotografia de Jordi de la Riva.

Calendari	366
Editorial: A favor del lliure i responsable accés a la muntanya	367
El Pessebre al Cap de Boumort, per Isidor Cònsul	368
Serra de la Mare de Déu del Mont, per Ferran de la Fuente	371
Excursió al Ballibierna, per Elisa Linares	375
Assemblea de la SEAS	377
Informació de la SEAS	378

Amb la col·laboració de:

Ateneu de
Sant Just i Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 72 12 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES